

РЕШЕНИЕ

№ 25434

гр. София, 29.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65
състав, в публично заседание на 13.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **8041** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 10а, ал. 1 и, ал. 4 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на Т. К. /Т. К./, [дата на раждане] , гражданин на Народна Република Б., чрез адв. В. – САК, против отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза тип "D") от 18.07.2024 г., издаден от завеждащ консулска служба (З.) в Посолството на Република България в Д., Република И..

Жалбоподателят твърди, че отказът за издаване на виза е незаконосъобразен, поради допуснати съществени нарушения на административнопроцесуалните правила, противоречие с материалноправните разпоредби и несъответствие с целта на закона по смисъла на чл.146, т.3, т.4 и т.5 от АПК. Според жалбоподателя актът не отговаря на изискванията за формата по чл.59, ал.2 АПК - не е мотивиран. Твърди още, че административният орган не е спазил задължението си по чл. 35 от АПК да изясни всички релевантни за случая факти и обстоятелства. Изтъква, че с отказа се засягат права и свободи, гарантирани от чл. 8 и чл. 14 на Европейската конвенция за защита правата на човека (ЕКПЧ), тъй като държавните власти, чрез неправилно тълкуване на закона недопустимо са се намесили в личния му и семеен живот, поради етническата му принадлежност. Позовава се и на чл. 15 от Х. във връзка с чл. 24и, ал. 1 от ЗЧРБ. Моли оспорения отказ да бъде отменен и преписката да бъде върната за ново разглеждане на искането му за виза за дългосрочно пребиваване. Ангажира гласни доказателства. Претендира присъждане на направените разноски, съгласно списък по

чл. 80 от ГПК (л. 59).

Ответникът, Завеждащ консулска служба (3.) в Посолството на Република България в Д., Република И., представя административната преписка. В съдебно заседание редовно уведомен, не се явява и не изпраща представител. На 15.10.2024 г. е депозирана молба (л. 51) от процесуалния му представител, с която оспорва жалбата, като я счита за неоснователна и недоказана. Излага доводи за законосъобразност на оспорения отказ. Моли обжалването да бъде отхвърлено. Не претендира юрисконсултско възнаграждение.

Прокурор от Софийска градска прокуратура не участва при разглеждане на делото.

Административен съд София - град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Със заявление № 24003219/26.06.2024 г. (л. 17 и сл.) жалбоподателят Т. К. /Т. К./ е подал в Посолството на Република България в Д., Република И., искане за издаване на виза тип "D" с посочена причина за посещението - разрешение за работа /work permit/. Към заявлението от страна на апликанта пред административния орган са представени: писмо с рег. № 536400-45434 от 01.06.2024 г. от Министерство на Вътрешните работи - Дирекция "Миграция", с което "ФИЛИПП КРАШПАДС" ЕООД, в качеството на работодателят се уведомява, че за Т. К. има предоставен достъп до пазара на труда на основание чл. 24и от ЗЧРБ за срок от 3 години; трудов договор, сключен между Т. К. и работодателя "ФИЛИПП КРАШПАДС" ЕООД, ЕИК[ЕИК], на основание чл.68, ал.1, т.1, вр. чл.70 от КТ във връзка с чл.24и, ал.2 от ЗЧРБ и чл.15, ал.1 от ЗТМТЗ; декларация от Н. В. Ч., че предоставя адрес на пребиваване на Т. К. в [населено място],[жк], [улица], № 4, [жилищен адрес] вход А, ет. 2, ап.4, както и безвъзмездно да ползва имота, нейна собственост; застрахователна полица за сключена здравна застраховка за една година на територията на Република България; свидетелство от столичната полиция /Полицейско управление Бада/, че лицето няма криминално досие; копие от паспорта му (л. 19 - гръб и сл.).

На 18.07.2024 г. е постановен обжалваният "отказ", като в стандартния формуляр за уведомление са посочени следните основания за обосновка на отказа: ... 10/. представената информация относно обосновката на целта и условията на планирания престой не е надеждна; 13/. има основателни съмнения за намерението Ви да напуснете територията на държавите членки преди изтичането на визата. Видно от така представеното по делото копие на Приложение № 7, към чл.34, ал.1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визов режим /Н./, поисканата виза е отказана на основание чл.10, ал.1, т.17 и т.24 от ЗЧРБ.

Отказът е връчен на жалбоподателя на 18.07.2024 г.

В хода на съдебното производство от МВР, дирекция "Миграция" и ДАНС са изискани съставените документи във връзка с проведената съгласувателна процедура по заявление за издаване на виза на Т. К.. С писмо рег. № 536400-74810/12.09.2024г. (л. 38) дирекция „Миграция“ – МВР информира, че Т. К. е подал заявление за продължително пребиваване, на основание чл.24и ЗЧРБ, във връзка с положителното становище от Агенция по заетостта и изпратено уведомление до работодателя, с копие до дирекция „К. отношения“ - МВнР за действия по подаване на заявление за издаване на виза тип „D“. Посочено е, че на основание чл.19, ал.3 от Инструкция № КОВ-04-02-351/15.08.2013г. виза по заявление, подадено включително на основание чл.24и ЗЧРБ, се издава в срок от 20 календарни дни след съгласуване само с ДАНС. В

този смисъл, по заявлението за издаване на виза на Т. К., с вх. № 24003219/26.06.2024г., дирекция „Миграция“ не е участник в съгласувателната процедура.

С писмо рег. № М-14687/16.09.2024 г. на зам.-председателя на ДАНС (л. 41), настоящият състав е уведомен, че съгласувателната процедура по подаденото от Т. К. заявление е осъществена от С. - ДАНС, като е изразено положително становище в Националната визова информационна система за издаване на виза топ „D“, тъй като за лицето няма данни, че представлява заплаха за националната сигурност и няма изготвени документи, относими към воденото производство.

По делото са изслушани свидетелски показания на свидетеля А. П. М. - работодател на Т. К.. Свидетелят дава показания, че не познава лично апликанта, а във връзка с публикувана в интернет обява на фирмата, на която е собственик. Конкретно посочва, че К. е кандидатствал в началото на 2024г. на английски език по обява за работа на фирмата му и така са влезли в контакт. Фирмата има за предмет на дейност - производство на подови настилки за зали за спортно катерене, които се произвеждат в в [населено място] поле, където преди няколко месеца е преместена производствената база. Стоката след като се произведе се изпраща с камиони и контейнери за търговски обекти в Европа, Нова Зеландия, Австралия. Свидетелят заявява, че за фирмата му е проблем намирането на качествени шивачи. В момента при него работят няколко шивачки, които са възрастни. Изтъква, че К. е младо момче и изглежда подходящ за работата, тъй като той е завършил техникум/гимназия в Б., именно за шивач. Свидетелят посочва, че апликантът ще работи в Равно поле, а ще живее в осигурен апартамент на Плиска, [населено място]. Заедно с К. в завода е поканен и негов колега, с който работят заедно към момента.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Процесният отказ за издаване на виза е връчен на апликанта на 18.07.2024 г. а жалбата до съда е подадена, чрез административния орган на 30.07.2024 г. Следователно, жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна - адресат на индивидуален административен акт, подлежащ на оспорване и е процесуално допустима.

Съгласно разпоредбата на чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основните права и свободи по Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи (ЕКПЧ). В случая жалбоподателят претендира засягане правото му на личен и семеен живот, закрепено в чл.8 ЕКПЧ, както и нарушаване на забраната за дискриминация основана на национален произход - чл.14 ЕКПЧ. Позицията се и на разпоредбата на чл.15 от Х., вр. чл.24и от ЗЧРБ – всеки има право да работи и да упражнява свободно избрана или приета професия, а гражданите на трети страни, които имат разрешение да работят на територията на държавите – членки имат право на условия на труд еднакви на условията, на които имат право гражданите на Съюза. Във връзка с изложеното следва, че за да е допустима жалбата достатъчно е жалбоподателят да "претендира" засягане на основни права (какъвто е настоящият случай), като дали те действително са засегнати е въпрос, свързан с основателността на жалбата.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

В конкретния случай, между страните няма спор, а и от приложените по делото писмени доказателства е видно, че отказът, предмет на делото е издаден от

компетентен орган.

Към датата на издаване на отказа, министърът на външните работи със заповед № 95-00-254 от 03.10.2011г., изменена със заповед № 95-00-209 от 29.03.2024г., е възложил на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на Република България да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които да съставят, подписват и връчват/съобщават на заинтересованите лица формулярите по образец, съгласно приложение № 7 към чл.34, ал.1 и приложение № 8 към чл.34, ал.2 от Н.. Отказът, предмет на делото е издаден от лицето С. Ц. П., в качеството му на З. в Посолството на РБ в Д., който с нарочна заповед на Посланика в Посолството на РБ в Д. (№ 7/22.02.2024г. – л. 13 от делото) е определен за консулско длъжностно лице, което може да съставя, подписва и връчва/съобщава на заинтересованите лица формулярите, посочени в Приложение № 7 и № 8 от Н..

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България са регламентирани в Закона за чужденците в Република България. Едно от изискванията за влизане в страната на чужденец, който не е гражданин на ЕС, е да притежава виза и това изискване е валидно за случая, по отношение на жалбоподателя. Видовете визи, посочени в чл.9а от ЗЧРБ се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България - чл.9г от ЗЧРБ и чл.10, ал.1 от Н.. Видно от заявлението, жалбоподателят е поискал издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България, вид "D" във връзка с получено разрешение за работа /чл.24и, ал.5 от ЗЧРБ/. Редът за издаване на визи е регламентиран в Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (Н.). Съгласно чл. 34, ал.1 от Н. не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра съгласно образец (приложение № 7), който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство, като в него се вписва законовото основание за отказ, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване/изпращане на заинтересуваното лице.

В разглеждания случай, правните основания за постановения отказ са разпоредбите на чл.10, ал.1, т.17, т.24 от ЗЧРБ. В т.17 е предвидено, че се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит. В т. 24 е предвидено, че се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешенния срок за пребиваване. В обжалвания акт не е попълнена графа „Допълнителни забележки“.

Съдът намира, че оспореният отказ е издаден при нарушение на изискването за форма, уредено законово в чл.59, ал.2, т.4 АПК – част от задължителното съдържание на административния акт са фактическите и правните основания за издаването му. Това е изискване за мотивиране на акта, когато той се издава в писмена форма по аргумент на чл.59, ал.2 АПК. Мотивите имат основна цел да разкрият волята на административния орган, респективно и обстоятелствата, които са обосנוвали постановяване на акт с определено съдържание. Мотивите подпомогнат

жалбоподателя, за да може той да организира своята защита, респективно съда при извършване проверката при надлежно сезиране от страна на заинтересованото лице. Съдът намира, че в обжалвания акт, на първо място, е налице словесно посочване на нормата на чл.10, т.17 ЗЧРБ. Възниква обаче въпросът как и защо административният орган е приел, че жалбоподателят не е доказал убедително заявената цел на пътуване. В тази връзка не са изложени конкретни доводи/мотиви въз основа на какви доказателства е направен този извод и същевременно, че не следва да се кредитират ангажираните документи от апликанта, приложени към заявлението му за виза /писмо на Дирекция "Миграция" - МВР с информация, че за Т. К. има предоставен достъп до пазара на труда на основание чл.24и ЗЧРБ за срок от 3 години, трудов договор, декларация от трето лице за предоставяне на адрес на пребиваване на Т. К. в [населено място], застрахователна полица за медицинска застраховка за срок от 1 година; свидетелство, че апликантът няма криминално досие, копие от паспорта му/. В допълнение, не е ясно и как следва да се тълкува изразът, използван от ответника "представената информацията не е надеждна" - дали това означава, че са непълни и неясни изявленията в подаденото заявление за виза или неистински, или неавтентични доказателства за целта и условията на планирания престой, т.е. обвързани с чл.10, т.24 от ЗЧРБ, което, за да е така трябва да се визиращ конкретен документ.

По отношение на второто посочено във формуляра основание – 13. „има основателни съмнения, че за намерението Ви да напуснете територията на държавите членки преди изтичането на визата“, настоящия състав намира, че е налице словесно посочване на нормата на чл.10, т.24 ЗЧРБ /отказ се издава, когато са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешен срок за пребиваване/. Този извод на административния орган също е немотивиран и неподкрепен с доказателства. Отделно от това и не без значение е обстоятелството, че жалбоподателят е поискал издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България, вид "D" във връзка с получено разрешение за работа, на основание чл. 24и, ал. 5 от ЗЧРБ. В хода на процедурата по издаване на виза тип "Единно разрешение за пребиваване и работа" по чл. 24и от Наредбата се изискват две различни становища от ДАНС с различно съдържание. Първото следва да се представи заедно с издаденото разрешение за достъп до пазара на труда от Агенция по заетостта и е предпоставка за започване на процедурата по подаване на заявление за издаване на виза вид "D". В случая, видно от представеното писмо с рег. № 536400-45434 от 01.06.2021 г. от Дирекция "Миграция" - МВР, за лицето има предоставен достъп до пазара на труда на основание чл. 24и от ЗЧРБ за срок от 3 години, очевидно е дадено позитивно становище от ДАНС и в тази връзка е изпратено и писмо от Дирекция "Миграция" до работодателя с указания за подаване от чужденеца на заявление за издаване на виза "D". На следващо място, по делото е прието и положително становище на зам. – председателя на ДАНС, относно заявената от жалбоподателя виза "D". Административният орган обаче е издал отказ за издаване на виза без да аргументира извода си за наличие на обстоятелства по чл.10, ал.1, т.24 от ЗЧРБ в графа „Допълнителни забележки“ на акта.

От изложеното следва, че обжалваният отказ е немотивиран и издаден при неизяснена фактическа обстановка. Органът е постановил акта си без да изясни релевантните по делото факти и обстоятелства. Това е негово основно задължение, визиращо в чл. 35

АПК. Нормата на чл. 35 АПК е процесуална гаранция с особено значение, а именно, че актът ще бъде постановен след като органът установи всички релевантни юридически факти, а няма да го постанови на базата на неотносими факти. Неспазването на това изискване е довело до издаването на незаконосъобразен административен акт. В този смисъл е практиката на ВАС при сходни случаи, обективирана в решение № 2116 от 17.02.2021 г. по адм. д. № 11388/2020 г., IV о.; Решение № 10786 от 04.09.2017 г. по адм. д. № 120/2017 г., VII отд. на ВАС и Решение № 11107 от 30.08.2012 г. по адм. д. № 884/2012 г., VII о. на ВАС и др.

Съдът намира за основателни и изложените възражения за нарушение на материалния закон.

Както се посочи, разпоредбите на чл.10, т.17 и т.24 ЗЧРБ въвеждат изискване да бъде доказана целта и условията на заявеното пребиваване, за което лицето кандидатства за издаване на виза. Следва да се има предвид, че в административното производство задължение на лицето, подало заявлението за издаване на виза, е да докаже каква е целта и какви са условията на планирания престой, като съответно на това задължение е правото на компетентния административен орган да изиска от съответното лице да представи доказателства, обосноваващи тези обстоятелства. В настоящия случай, от страна на административния орган не са били предявени изисквания пред заявителя за убедителност на доказване целта на пътуването. В случая той е следвало да установи достоверно ли е доказана целта на пътуването и условията на престоя и ако липсва това доказване - едва тогава да приложи диспозицията на правната норма, като откаже да издаде виза тип "D". Независимо от изложеното, съдът намира, че в своята съвкупност доказателствата по делото сочат ясно целта и условията на планирания престой на Т. К. в Република България, а именно да работи съгласно полученото разрешение за работа. На следващо място, приетите по делото писмени доказателства опровергават и извода на ответника, че са налице основателни съмнения относно намерението на апликанта да напусне страната в рамките на разрешения срок за пребиваване - основание за отказ по чл.10, ал.1, т.24, предложение четвърто от ЗЧРБ. В тази насока са и свидетелските показания, които съдът кредитира като безпристрастно дадени. Безспорно се установи, че чуждият гражданин има предоставен тригодишен достъп до пазара на труда в РБ, на основание чл. 24и и сключен трудов договор с дружеството "ФИЛИПП КРАШПАДС" ЕООД, ЕИК[ЕИК]. Така установеното съответства на посоченото от Т. К. в заявлението за издаване на виза, вид "Д" и не се оспорва от ответника. Както се посочи по - горе, от постъпилата справка от ДАНС се установява, че не са налице и данни жалбоподателят да представлява заплаха за националната сигурност. С оглед на това и предвид липсата на други доказателства, които да ги опровергават, налага се извод, че административният орган не е приложил правилно правната норма на чл.10, ал.1 от ЗЧРБ.

По изложените съображения, оспореният отказ за издаване на виза вид "D" за дългосрочно пребиваване е незаконосъобразен на основание чл. 146, т. 2, т. 3 и т. 4 от АПК, поради което следва да бъде отменен. Тъй като естеството на спорното право не позволява решаването на въпроса по същество, преписката следва да се изпрати на ответника за издаване на мотивиран

административен акт, с който да се произнесе по подаденото на 26.06.2024 г. от Т. К. искане за издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България, (вид "D"), при съобразяване на изложените в мотивите на настоящото решение указания по тълкуването и прилагането на закона.

С оглед изхода на спора, на основание чл.143, ал.1 от АПК, на жалбоподателя следва да се присъдят направените по делото разноски в размер на 810 лв., съгласно представения списък (л. 59), от които заплатено в брой адвокатско възнаграждение 800 лв. и държавна такса в размер на 10 лв.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София- град, I отделение, 65-и състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ, по жалба на Т. К. /Т. К./, [дата на раждане] , гражданин на Народна Република Б., отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване от 18.07.2024 г., издаден от завеждащ консулска служба в Посолството на Република България в Д., Република И..

ИЗПРАЩА преписката на завеждащ консулска служба при Посолството на България в Д., И., за ново произнасяне по заявлението за виза на Т. К. /Т. К., при спазване на указанията по тълкуване и прилагане на закона, дадени в мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА Министерството на външните работи да заплати на Т. К. /Т. К./, [дата на раждане] , гражданин на Народна Република Б., притежаващ паспорт № А01569800, издаден на 27.02.2023 г., валиден до 26.02.2028 г., разноски по делото в размер на 810 (осемстотин и десет) лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ:... ..